

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra KVÆDLINGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 109.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670061950368/facsimile.pdf> (tilgået 23. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Kvædinger

Som da jeg i vor første Vennesommer
Dig bad indgaae til Sorøes Altergrav,
Og skue der de favre, hvide Blommer,
Der huldt sig slynge om den brudte Stav,
Dig bad at agte, hvad dit Hjerte ahner,
Og fængsles ei af Tidens Tulipaner;
Saa rolig og saa venlig staaer jeg end,
Bag sjette Vaar i vores Vintersommer,
Og svarer dig paa bitre Ord: min Ven!
Gak ind og skue de favre, hvide Blommer!
Betænk i Fred ved Sorøes Altergrav,
At brydes skal og vores Vandringsstav!
Naar da vi ligge under Muldet stille,
Naar Graven synker, og naar Orme pille,
Da skal vi der, hvor klare Lys er inde,
See, hvem der saae, og hvem der gik i Blinde;
Men tro vi Ham, Hvem alle Christne dyrke,
Vi veed, at hvo sig støder, gaaer i Mørke,
Hvo Lyset følger, han sig støder ei.

Og nu, Far vel! far, som jeg selv vil fare!
Ak! glat er Stien, som saa vis du troer;
Gid Himlens Lys maa dine Trin bevare!
Gid ei du fængsles i de vilde Spor!
Gid onde Urter ei din Aand forgifte!
Og naar engang du ikke meer saa stolt
Mit Venskab vrager, og bortkaster koldt,
Et Hjerte haver jeg med dig at skifte.

Tillæg.

Een Ting var jeg dog nær ved at haabe, da jeg skrev disse Linier, som indrykkedes i Skilderiet No. 62, 1813, til Svar paa de bitre Ord i Skilderiet Nr. 59, og det var mit Haab, at Molbech i det mindste skulde ved dem følt sig forvissat om, at jeg kom ham venlig ihu, og at jeg ikke havde det hadefulde Hjerte, han tilroede mig, og at han gjorde mig stor Uret ved at tiltale mig i den bitre, foragtelige Tone. Ogsaa dette Haab glippede, som saamange, der bygges paa saa forunderlig og foranderlig en Ting som det menneskelige Hjerte; men aldrig skal jeg angre at have sagt den af mig ufortørnede, af Verden forførte Ven et